

Gioacchino Rossini

Barberen i Sevilla

Il barbiere di Siviglia

Opera i 2 akter med tekst af Cesare Sterbini

PERSONER

Grev Almaviva (tenor)

Dr. Bartolo, doktor (bas)

Rosina, Bartolos myndling (mezzosopran)

Figaro, barber (baryton)

Don Basilio, Rosinas musiklærer (bas)

Fiorello, Almavivas tjener (tenor)

Ambroglio, Bartolos tjener (bas)

Berta, Bartolos gamle husholderske (sopran)

En officer, en notar, vagter, soldater, musikanter (kor og mindre roller)

Den franske forfatter Pierre Beaumarchais skrev en ”trilogi” af tre meget forskellige skuespil, der af hensyn til censuren er henlagt til Spanien: *Barberen fra Sevilla* i 1775, *Figaros bryllup* i 1784 og en mere moraliserende fortsættelse med *Den skyldige moder* i 1792.

Barberen i Sevilla kender operapublikummet af i dag gennem Rossinis opera fra 1816, men faktisk blev der allerede i 1782 komponeret en succesfuld *Barberen fra Sevilla*-opera af Giovanni Paisiello. Mozart komponerede *Figaros bryllup* (1786, se denne), og Darius Milhaud komponerede *Den skyldige moder* (1966).

Barberen i Sevilla blev uropført i Rom den 20. februar 1816. Som for så mange andre operaers vedkommende blev uropførelsen en fiasko, men operaen blev hurtigt en succes og er stadig en af de bedste komiske operaer i hele operarepertoiret.

Hurtigskriveren Rossini vendte i farten tilbage til en ouverture, han allerede havde brugt til to (!) andre operaer, og der var endda tale om to alvorlige operaer, nemlig *Aureliano in Palmira* (1813) og *Elisabetta, regina d'Inghilterra* (1815). Alligevel opfatter vi i dag den mesterlige og vittige ouverture til *Barbereren i Sevilla* som en perfekt optakt til en komisk opera! Og den indeholder alle de typiske Rossini-elementer, inklusive det berømte Rossini-crescendo, hvor musikken så at sige koger op og bobler over.

Handlingen foregår i Sevilla i anden halvdel af 1700-tallet.

1. akt, 1. billede Det er morgengry på en plads i Sevilla med dr. Bartolos hus. Grev Almavivas tjener Fiorello kommer ind med nogle hyrede musikanter. Greven kommer og synger, bl.a. ledsaget af en guitar, en serenade til Rosina ("Ecco, ridente in cielo"). Det er imidlertid forgæves, for Rosina viser sig ikke. Efter at have fået deres betaling tager musikanterne, noget støjende, afsted. Greven sender også Fiorello bort, men vil ligesom de andre morgener blive og vente på, at Rosina kommer ud på balkonen. Han gemmer sig, da han hører fremmede komme.

Det er barberen Figaro, der gør sin entré med sin berømte, sprudlende arie "Largo al factotum". Han synger om sit herlige erhverv, hvor han både er en meget efterspurgt frisør og hemmelig budbringer for kærestefolk.

Da greven kommer frem fra sit skjul, viser det sig, at de kender hinanden, men greven beder Figaro om ikke at afsløre ham. Greven har på Pradoen i Madrid set en smuk pige, som han er blevet forelsket i, nemlig Rosina, og er rejst til Sevilla under dæksnavnet Lindoro.

Nu kommer Rosina ud på balkonen og håber at se den forelskede, unge mand. Hun lader et lille brev falde ned, hvori hun beder om at få den forelskedes navn, stand og hensigter at vide, når hendes formynder om lidt går ud.

Figaro forklarer greven, at dr. Bartolo er ude på at ægte Rosina for at få fingre i hendes arv. Greven vil undgå at nævne sit navn og sin rang og synger i en lille sang ("Se il mio nome saper voi bramate"), at han hedder Lindoro og vil giftes med hende og ikke er rig. Inde fra huset kan han høre Rosinas glæde, indtil hun pludselig forhindres i at synge videre.

Figaro får – godt hjulpet på vej af penge fra greven – den idé, at greven skal forklæde sig som soldat og hævde, at han skal indkvarteres hos dr. Bartolo (den boblende duet "All'idea di quel metallo").

1. akt, 2. billede Inde i dr. Bartolos hus bliver Rosina nu præsenteret i sin hit-arie "Una voce poco fa". Hun er forelsket i Lindoro og er vis på, at hun nok skal sejre over Bartolo. "Jeg er føjelig, er respektfuld. Jeg er lydig, sød og kærlig. Jeg lader mig styre, jeg lader mig føre. Men hvis man rammer mit ømme punkt, bliver jeg en slange, og jeg lægger hundrede fælder, før jeg giver op!"

Figaro kommer og taler med Rosina, men de bliver forstyrret af dr. Bartolo, der kommer hjem, rasende over at have opdaget, at Rosinas hemmelige tilbeder er kommet til byen. Doktor Bartolo vil giftes med Rosina med det samme. Don Basilio foreslår at fordrive tilbederen med bagtalelse, hvis snigende og eksplosive virkning han beskriver i den mesterlige bagtalelesarie "La calunnia". Doktor Bartolo foretrækker imidlertid det hurtigere giftermål.

Da de er gået, kommer Figaro frem. Han har i skjul hørt det hele og fortæller det til Rosina, der kommer for at give ham et brev, hun har skrevet til Lindoro. Doktor Bartolo kommer tilbage og mistænker Rosina for at have skrevet et kærlighedsbrev. Han vil for fremtiden spærre hende inde, når han går ud af huset (arien "A un dottor della mia sorte").

Det banker på døren, den konstant nysende Berta lukker op, og greven kommer ind, forklædt som en fuld soldat. Der følger en forrygende morsom scene mellem ham og dr. Bartolo, der bestemt ikke er vild med at skulle indkvartere soldaten. Rosina er hidkaldt af larmen, og Lindoro når at afsløre sig for hende. Han får også stukket hende et brev, men det ser dr. Bartolo og kræver det udleveret. Rosina får det hurtigt ombyttet med en vaskeseddel. Men forvirringen og larmen stiger, så byens vagter kommer. Greven forklarer i hemmelighed officeren, hvem han er, og vagten trækker sig til dr. Bartolos forstenende overraskelse tilbage (forbavselsesensemblet "Fredda ed immobile"). Rossini lader første akt slutte med en af sine ubetaleligt vanvittige tilspidsninger, hvor alle i forvirring synger: "Det er, som om mit hoved er i en grufuld smedje, hvor de drønende amboltes larm vokser uophørligt og aldrig stopper. Først dén og så dén tunge hammer får murværket til at give genlyd

Den snu Rosina (Maria Jinga) og dr. Bartolo (Jørn Pedersen), Den Jyske Opera, 2011.

af grusom klang! Og den stakkels, forstumlede hjerne kan ikke tænke mere, forvirres og bliver vanvittig!”

2. akt I sit studereværelse, hvor der også er et klaver, undrer dr. Bartolo sig over, at ingen i regimentet kender denne soldat, som han i stedet formoder er sendt af grev Almagiva.

Nu kommer greven, forklædt som musiklærer, der til stor irritation for dr. Bartolo bliver ved med at gentage sin hilsen (duetten ”Pace e gioia”). Don Alonso, som han kalder sig, præsenterer sig som elev af Don Basilio, der angiveligt er blevet syg. Han vinder dr. Bartolos fortrolighed ved at vise ham et opsnappet brev – det brev, som Rosina skrev til Lindoro. Rosina genkender straks Lindoro, og de begynder deres sangtime, hvor de får lejlighed til at veksle ord med hinanden, fordi dr. Bartolo falder i søvn. Da han vågner, synger han en ”gammeldags” arie fra sin ungdom for dem (”Quando mi sei vicina”).

Figaro kommer for at barbere dr. Bartolo, og det hele synes at gå godt, men så kommer Don Basilio! I løbet af den veloplagte kvintet ”Don Basilio! Cosa veggio!” får greven via sin pengepung overtalt den ”febrile, liggule og blege” Don Basilio til at gå hjem igen.

Imens Figaro nærmest tvangsbarberer dr. Bartolo, aftaler de elskende at flygte senere. Men dr. Bartolo hører det og river forklædningen af greven, der må flygte sammen med Figaro. Doktor Bartolo sætter Berta til at holde vagt, og hun synger om kærligheden, der gør alle forrykte (”Il vecchiotto cerca moglie”). Doktor Bartolo og Don Basilio får nu ved hjælp af det opsnappede brev til Lindoro Rosina til at tro, at Lindoro er troløs og blot vil føre hende i armene på grev Almagiva, som Rosina jo ikke ved, hvem er. Bagtalelsen virker, Rosina bliver rasende og indvilliger i at gifte sig øjeblikkeligt med dr. Bartolo, der går ud for at hente notaren.

Om natten er der et voldsomt orkesteruvejr. Figaro og greven kommer for at hente Rosina, der ikke vil med. Sagen opklares imidlertid hurtigt (den elegante terzet ”Ah! qual colpo inaspettato!”). Notaren kommer og vier Rosina og greven – med Don Basilio som vidne (bestukket og pistoltruet!). Doktor Bartolo kommer sammen med nogle soldater, men det er for sent. Grev Almagiva triumferer (den vanskelige, undertiden udeladte arie ”Cessa di più resistere”), og dr. Bartolo formildes, da greven forærer ham Rosinas medgift.